

[Ragnhild Andersen.]

Med disse bemærkninger skal jeg tilsige kommunisternes støtte til gennemførelsen af dette forslag til folketingsbeslutning.

Socialministeren (Bomholt): Jeg takker de ærede ordførere for deres positive indstilling. Mange af ordførerne ønsker om muligt flere konventioner ratificeret, og det er en indstilling, som jeg naturligvis glæder mig over.

Det ærede medlem hr. Carl P. Jensen henviste til sine udtalelser i 1954 og bemærkede, at Danmark havde ratificeret et forholdsvis ringe antal konventioner set i relation til andre lande; han benyttede endog udtrykket „underudviklet“ i denne sammenhæng. Jeg tror nu ikke, at Danmark i Genève betragtes som et underudviklet land — tværtimod; det skyldes bl. a. den repræsentation, vi har dernede, og som gør sig udmærket gældende. Jeg forstod også på det ærede medlem, at kritikken ikke rettedes mod de konventioner, undertegnede havde fremlagt i folketinget.

Jeg kan bemærke, at vedrørende de sidst vedtagne konventioner om afskaffelse af tvangsarbejde og om ugentlig hvile inden for handels- og kontorvirksomheder blev ratifikationsinstrumenterne deponeret ved Det internationale Arbejdsbureau i Genève den 17. januar 1958. I generaldirektørens fravær fandt deponeringen sted hos den stedfortrædende generaldirektør, mr. C. W. Jenks, der anmodede den danske repræsentant om over for såvel udenrigsministeriet som socialministeriet at give udtryk for ILOs varmeste påskønnelse af den hurtighed, hvormed Danmark havde ratificeret de to konventioner. Takket være den danske ratifikation af konventionen om afskaffelse af tvangsarbejde ville det nu være muligt at sætte denne konvention i kraft hurtigere, end det havde været tilfældet med nogen tidligere konvention. Dette resultat var så meget desto mere tilfredsstillende, som der var tale om en konvention af særlig vidtrækkende politisk betydning.

Der har til stadighed været foretaget undersøgelser med hensyn til de ikke-ratificerede konventioner, og det kan ikke nægtes, at Danmark har ratificeret et påfaldende ringe antal. En statistik over antallet af ratifikationer pr. 1. juni 1957

viser, at Danmark har ratificeret 27 konventioner, Finland 38, Island 6, Sverige 35, Norge 47, Storbritannien 57, Frankrig 73 og Den tyske Forbundsrepublik 33, og man stiller uvilkårlig sig selv det spørgsmål: hvordan kan det være, at Danmark kun har ratificeret 27, medens Norge har ratificeret 47?

Det må dog i den forbindelse bemærkes, at der er en komité, Nordisk Socialforsikringskomité, der indgående beskæftiger sig med disse forhold. Der er gentagne gange foretaget undersøgelser af ikke-ratificerede konventioner, og der blev navnlig i årene 1950-53 arbejdet i et udvalg, der i 1953 afgav en betænkning; det er altså ikke et glemt område. Jeg tror imidlertid, at man stadig må have opmærksomheden henvendt på de muligheder, der måtte forefindes, og jeg har derfor bedt ministeriet om at fremskaffe nærmere motivering for, at de konventioner, der er vedtaget i andre nordiske lande, ikke er vedtaget i Danmark, idet en sådan motivering måske kunne være af vejledende værdi.

Som det ærede medlem hr. Carl P. Jensen bemærkede, er der dog et antal konventioner vedrørende forhold, som ikke har betydning for Danmark. Det ærede medlem har selv nævnt konventionen om arbejdsforhold i miner, og der er også en del konventioner vedrørende forhold, der i Danmark sædvanemæssigt er overladt til regulering ved kollektivt overenskomst.

Siden 1954 har Danmark ratificeret en del konventioner, vedtaget af ILO. I 1955 ratificerede Danmark således konvention nr. 21 om tilsyn med udvandrere om bord i skibe, konvention nr. 58 om lavalder for børns arbejde til søs, konvention nr. 94 om arbejdsklausuler i offentlige kontrakter, konvention nr. 98 om retten til at organisere sig og føre kollektive forhandlinger og konvention nr. 102 om minimumsnormer for social tryghed.

Der er vel særlig grund til at sætte streg under den sidste konvention: om minimumsnormer for social tryghed. Denne konvention fastsætter inden for 9 forskellige områder af sociallovgivningen mindstekrav med hensyn til ydelserne og antallet af personer, der skal have ret til disse ydelser. For at kunne ratificere skal et medlems-